

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΣΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΥΠΟ Δ. ΡΩΣΣΕΤΟΥ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α΄.

Ἰπὸ τὸν τίτλον ἡ « ΒΟΣΠΟΡΙΣ » παρουσιάζομεν εἰς τὸ ἔν-
τιμον κοινὸν τὸ ἀνά χειῖρας περιοδικὸν σύγγραμμα.

Ἀποφεύγοντες τοὺς ἐκτενεῖς προλόγους καὶ τὰς μεγάλας ὑπο-
σχέσεις, ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, μυθιστορίαι καὶ δράματα,
κωμωδίαι καὶ διηγήματα, ποίησις καὶ ἐπὶ τέλους Ποικίλλα, θὰ
ἦναι ἡ τερπνὴ ὕλη τῆς ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ.

Ἐνεκα δὲ τῶν ἀστείων καὶ περιέργων συμβάντων ἅτινα λαμ-
βάνουσι χώραν εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς πόλεώς μας, ἀναγκα-
ζόμεθα νὰ ἔχωμεν εἰς ὅλα τὰ τμήματα ταῦτα, καὶ εἰς αὐτὰ ἀ-
κόμη τὰ πλησιόχωρα χωρία ἀνταποκριτὰς τακτικούς.

Ἰπποχρούμεθα, ὁθεν, νὰ δημοσιεύωμεν ἐν ἐκάστῳ φαλλαδίῳ
τὰς ἀστειότερας καὶ κωμικωτέρας ἐπιστολάς, ἐξ ὧν λαμβά-
νομεν.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΟΣΚΑΡΟΙ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΔΟΡΛΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ ΦΟΣΚΑΡΙΣ

Δουξ τῆς Βενετίας.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΦΟΣΚΑΡΙΣ

Υἱὸς τοῦ Δουκός.

ΜΑΡΙΝΑ

Σύζυγος τοῦ νέου Φόσκα-

ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ

Βουλευτής. (ρι.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ

Πατρίκιος.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΕΜΜΟΣ

Ἀρχηγὸς τοῦ Συμβουλίου

τῶν Τεσσαράκοντα.

Ἄλλοι βουλευταί, « τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα, » φύλακες, ἀ-
ξιωματικοί, ὑπηρέται κλ.

Τὸ δράμα παρίσταται πάντοτε ἐντὸς τοῦ Δουκικοῦ
παλατιοῦ ἐν Βενετία.

ΠΡΑΞΙΣ Α.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ διάδρομον τοῦ Δουκικοῦ παλατιοῦ).

Εἰσέρχονται ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ καὶ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ ἐξ ἀντιθέτου
μέρους καὶ συναντῶνται.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ. — Ποῦ εἶναι ὁ φυλακισμένος;

ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ. — Ἄναπαύεται, συνερχόμενος ἐκ τῆς ταραχῆς
ἣν τῷ ἐπροξένησεν ἡ ἀνάκρισις.

ΛΟΡ. — Ἡ ὥρα ἡ χθὲς προσδιορισθεῖσα πρὸς ἐπανάλυψιν τῆς
δίκης του, παρῆλθεν ἤδη· ἄς σπεύσωμεν, ἔθεν, ὅπως ἐνωθῶμεν με-
τὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, καὶ οὕτως ἐπιταχύνωμεν
τὴν ἀνάκρισίν του.

ΒΑΡ. — Μὴ βιάζεσαι τόσον, ἄφες ἵνα τὰ βεβασανισμένα μέ-
λη του συνέλθωσιν ὀλίγον ἀναπαυόμενα αὐτὰ τὰ ὀλίγα λεπτά· ἐ-
λησμόνησες ὀπόσους πόνους καὶ πόσας βασάνους ὑπέφερε χθὲς εἰς
τὴν ἀνάκρισιν; Δυνατὸν ν' ἀποθάνῃ ἂν ἐπαναληφθῶσιν.

ΛΟΡ. — Καὶ τί μὲ τοῦτο;

ΒΑΡ. — Δὲν ὑποχωρῶ χάριν τῆς δικαιοσύνης ἢ συμπαθείας τι-
νός πρὸς τὸν φιλόδοξον Φόσκαρι, τὸν πατέρα, τὸν υἱὸν, ἢ τὴν ἐ-
πάρατον αὐτῶν γενναιάν· ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς πλάσμα ὑπέφερε μὲ
τὴν στωϊκοτέραν ὑπομονὴν τῆς φύσεως.

ΛΟΡ. — Χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του.

ΒΑΡ. — Ἐνδεχόμενον νὰ μὴ τὸ ἐπραξῇ· τὰ περὶ τῆς ἐπισο-
λῆς του πρὸς τὸν Δαῦκα τοῦ Μιλάνου δὲν ἠρνήθη ὅπως δήποτε τῆς
δεινῆς του εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον.

ΛΟΡ. — Ἐὰ ἴδωμεν.

ΒΑΡ. — Σὺ Δορδανὲ ἔχεις πολλὴν τὴν κληρονομικὴν μνη-
σικακίαν.

ΛΟΡ. — Πόσην;

ΒΑΡ. — Ὑπέμετρον

ΛΟΡ. — Ὅταν ἀμφοτέρους ἐξαλείψω ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς
γῆς, τότε δύνασαι νὰ εἰπῆς τοῦτο. — Ἄλλ' ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ
Συμβούλιον ἤδη.

ΒΑΡ. — Περίμενε ἀκόμη ὀλίγον· ὁ ἀριθμὸς τῆς δλομελείας μας
δὲν εἶναι πλήρης· δύο σύναρχοι ἐλλείπουν, ἄνευ αὐτῶν δὲν δυνά-
μεθα νὰ συνεδριάσωμεν.

ΛΟΡ. — Περὶ δὲ τοῦ Προέδρου δικαστοῦ, τοῦ Δουκὸς, τί λέ-
γεις περὶ αὐτοῦ; (χαρμωσύνως).

ΒΑΡ. — Πῶς, περὶ τοῦ Δουκὸς; Ἄ! αὐτὸς ἔχει σπανίαν Ῥω-
μαϊκὴν μεγαλοφυκίαν, διότι εἶναι ὁ σφοδρότερος κατήγορος τοῦ ἐ-
σχάτου καὶ μόνου του υἱοῦ!

ΛΟΡ. — Τρόντι — εἶναι ἀληθές — αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖός του
υἱός· ὑποθέτεις ὅτι συγκινεῖται;

ΒΑΡ. — Ἄγνοῶ, δὲν ἀποδεικνύει τοῦλάχιστον τίποτε.

ΛΟΡ. — Γνωρίζω ὅτι ὑποκρίνεται, ὁ ἄθλιος!

ΒΑΡ. — Χθὲς ὅμως ἤκουσα, ὅτι ἐνῶ διευθύνετο εἰς τὴν Δου-
κικὴν αἴθουσαν, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Συμβουλίου, ὁ ταλαίπωρος
γέρον ἐλυποθύμησεν εἰς τὸν διάδρομον.

ΛΟΡ. — Ἡ μηχανορραφία μας προχωρεῖ βλέπω.

ΒΑΡ. — Τὴν ἡμισεῖαν ἐξετέλεσας.

ΛΟΡ. — Φεῦ! τὸ πᾶν ἀνήκεν ἐμοί· ὁ πατὴρ μου καὶ ὁ θεῖός
μου δὲν ζῶσιν ὄμως πλέον!

ΒΑΡ. — Ἀνέγνωσα τὸν ἐπιτάφιόν των· διαλαμβάνει ὅτι ἐδη-
λητηριάσθησαν.

ΛΟΡ. — Δὲν παρήλθεν πολὺς καιρὸς ἀφ' οὔτου διεδήλωσεν ὁ
Δουξ ὅτι δὲν θὰ ὑπολήπτεται ὡς κυρίαρχος ἂν δὲν ἀποθάνῃ ὁ Πέ-

τρος Λορεδανός, καὶ ἰδοὺ ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἀπέθανον. Ἦδη εἶναι κυριάρχης.

ΒΑΡ. — Ἄθλιος ὄμως!

(ΛΟΡ. — Καὶ τί θέλεις νὰ ᾔῃναι ἐκεῖνος ὅστις κάμνει ὀρφανούς;

ΒΑΡ. — Ἄλλ' ὁ Δουξ σὲ ἔκαμει τοιοῦτον;

ΛΟΡ. — Βεβαίως.

ΒΑΡ. — Καὶ ποίας ἀποδείξεις ἔχεις;

ΛΟΓ. — Ὅποταν ἐνεργῶσι πρίγκηπες τοιαύτας πράξεις μυ-
στικῶς, ἀποδείξεις συνεχεῖς καὶ τακτικαὶ δυσκόλως λαμβάνον-
ται, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω τοιαύτας.

ΒΑΡ. — Ὅτ' ἀμης λοιπὸν ἀγωγὴν ἐννόμως;

ΛΟΡ. — Ναί· δι' ὅλων τῶν νόμων, οὓς εὐαρεστηθῆ νὰ μᾶς ἀ-
φήσῃ.

ΒΑΡ. — Πραγματικῶς· παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι νόμοι ἀποκαθι-
στῶντες τὴν ἐκδίκησιν εὐκολοτέραν ἢ εἰς ἄλλα ἔθνη. Πλὴν ἀληθῶς
κατέγραψες εἰς τὰ τοῦ ἐμπορίου σου βιβλία τὸν Δουκα Φόσκαρι
ὡς χρεώστην τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου καὶ Πέτρου Λορεδανού;

ΛΟΡ. — Ἐννοεῖται· πλησιάζει καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ ἰσολογισμοῦ.

ΒΑΡ. — Καὶ πῶς;...

(Δύο βουλευταὶ διέρχονται τὴν σκηνὴν, ὑποτίθεται ὅτι διευ-
θύνονται εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα).

ΛΟΡ. — Βλέπεις; ὁ ἀριθμὸς εἶναι πλήρης· ἠκολούθει μοι (ἀ-
πέρχεται).

ΒΑΡ (μόνος) Νὰ σὲ ἀκολουθήσω; ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἠκολούθη-
σα τὴν ἐξολοθρευτικὴν σου ὁδὸν, καθὼς τὸ κύμα ἀκολουθεῖ τὸ πρὸ
αὐτοῦ σῶμα, ὅπως τὸ ναυάγιον τρίζει πιεζόμενον ὑπὸ τῶν ἀγρίων
ἀνέμων· ὁ δὲ ἐν αὐτῷ ναυαγῶν ταλαίπορος κραυγάζει εὐρισκό-
μενος ἐντὸς τῶν διαχωριζομένων πλευρῶν του, χωρηγουσῶν δίο-
δον εἰς τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα! . . . . .

Ἄλλ' αὐτὸς ὁ υἱὸς καὶ ὁ κυριάρχης πατὴρ του εἶναι ἱκανοὶ νὰ
κινήσωσι καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἰς οἶκτον. ὦ! εἴθε νὰ ἠδυνάμην
τυφλῶς καὶ ἀναισθητῶς νὰ τοὺς ἐμίσουν! Πλὴν, ἰδοὺ ἔρχονται—

Ἡσύχασε ὦ καρδιά μου· εἶναι οἱ ἐχθροί σου, καὶ πρέπει νὰ γενῶσι
 θύματά σου· πῶς εἶσαι τόσον ἀπερίσκεπτος; Συγκινεῖσαι δι' ἐκεί-
 νους οἵτινες παρ' ὀλίγον σὲ ἐξωλόθρευον;

(Εἰσέρχονται φύλακες φέροντες τὸν νέον Φόσκαρι ὡς φυλακισμένον).

ΦΥΛΑΞ. — Ἀναπαυθῆτε, αὐθέντα· ὀφελῆθητε ἐκ τῆς εὐκαιρίας.

ΙΑΚ. ΦΟΣΚ. — Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε, εἶμαι τῳόντι ἀδύνατος·
 πλὴν δυνατὸν νὰ ἐπιπληχθῆς.

ΦΥΛΑΞ. — Ἀναδέχομαι τὸν κίνδυνον.

ΙΑΚ. ΦΟΣΚ. — Αὐτὴ εἶναι ἀγαθότης· ἀπαντῶ ὀλίγον οἶκτον
 ἀλλ' ὄχι καὶ χάριν· αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη.

ΦΥΛΑΞ. — Ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι καὶ ἡ τελευταία ἂν οἱ κυ-
 βερῶντες μᾶς ἰδοῦν.

ΒΑΡ. (προχωρῶν πρὸς τὸν φύλακα). — Ὑπάρχει ὁμῶς εἷς, ὅ-
 στις δὲν φοβεῖται· δὲν θὰ γίνω δικαστής σου, οὔτε κατήγορός σου·
 ἀλλ' ἡ ὥρα παρήλθε, περίμενε τὰς διαταγὰς των. Εἶμαι μέλος
 τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ περιμένω τὴν πρόσκλησιν, ἐπιβε-
 θαιώθητι ἐξ αὐτῆς τῆς παρουσίας μου. Πρόσεχε ἐπιμελῶς τὸν φυ-
 λακισμένον.

ΙΑΚ. ΦΟΣΚ. — Τίνος φωνὴ εἶναι αὐτή; — ὦ! εἶναι ἡ φωνὴ
 τοῦ Βαρβαρίγου! τοῦ ἐχθροῦ τοῦ οἴκου μας, καὶ ἐνὸς τῶν ὀλίγων
 δικαστῶν μου!

ΒΑΡ. — Πρὸς ἐνίσχυσιν τοιοῦτου ἐχθροῦ, ἐὰν εἶμαι τοιοῦτος,
 ὁ πατήρ σου ἔχει τὴν προεδρίαν ἡμῶν τῶν δικαστῶν σου.

ΙΑΚ. ΦΟΣΚ. — Τῳόντι, εἶναι ἀληθές ὅτι εἶναι εἷς τῶν δικα-
 στῶν μου.

ΒΑΡ. — Μὴ καταδικάζης λοιπὸν ἀδίκως τοὺς νόμους, οἵτινες
 ὑπαγορεύουν τισαύτην ἐπιείκειαν ὥστε πατήρ νὰ δύναται νὰ
 συμψηφίζῃ προκειμένης ὑποθέσεως ἐξ' ἧς κρέματα ἢ ἀσφάλεια τοῦ
 κράτους.

ΙΑΚ. ΦΟΣΚ. — Καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ του!.. Λειποθυμῶ... Ἀφή-
 σατέ με νὰ πλησιάσω τὸ παράθυρον τὸ ἐπιβλέπον τὰ ὕδατα ὅπως
 ἀπολαύσω πνεύν τινὰ ἀέρος!

(Εἰσέρχεται ἀξιωματικὸς τις, καὶ δμιλεῖ κρυφίως πρὸς τὸν Βαρβαρίγον).

ΒΑΡ πρὸς τὸν φύλακα). — Ἄφησέ τον νὰ πλησιάσῃ. (κατ' ἰδίαν) Δὲν πρέπει νὰ ἐκτανθῶ περισσότερον, παρέβην τὰ καθήκοντά μου εἰς τὴν βραχεϊαν ταύτην συνδιάλεξιν, καὶ ὀφείλω νὰ ἀγνίσω τὴν διαγωγὴν μου ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου (φεύγει).

(Ὁ φύλαξ ὀδηγεῖ τὸν Φόσκαρι πρὸς τὸ παράθυρον).

ΦΥΛΑΞ. — Ἴδού, αὐθέντα, εἶναι ἀνοικτὸν, πῶς αἰσθάνεσθε;

ΙΑΚ ΦΟΣΚ. — Ἰσὺν παιδίον. — ὦ Βενετία!

ΦΥΛΑΞ. — Τὰ δὲ μέλη σας;

ΙΑΚ ΦΟΣΚ. — Τὰ μέλη μου! Ποσάκις μὲ ἀνετήκωσαν αὐτά ὅτε σὲ διέσχίζον, ὦ κυανὴ θάλασσα διὰ τῆς γονδόλης μου, μετεμψισμένος ὢν ἔφερον ἔνδυμα πορθιμέως, διηγωνιζόμενῃ δὲ μετὰ τῶν εὐθύμων ἀνταγωνιστῶν μου, εὐγενῶν ὡς ἐγὼ, τίς νὰ φανῇ ὁ ἰσχυρότερος καὶ ἰκανώτερος, ἐνῶ τὸ παιδρὸν πλῆθος τῶν συνηθροισμένων ὠραίων πατρικιανῶν καὶ εὐγενῶν, μᾶς ἐπευφήμει μὲ προσηνη μειδιάματα, εἰλικρινεῖς εὐχάς, κυματίζοντα μανδύλια καὶ χειροκροτήσεις μυριάς!... Ποσάκις διέσχισα μὲ ῥωμαλεότερον βραχίονα καὶ στήθος τολμηρότερον, τὸ ἐξηγριωμένον κῦμα, καὶ διὰ κτύπου κολυμβιστοῦ ἐξεσπενδόνιζον τὰ κύματα μακρὰν τῆς καταβεβρεγμένης κόμης μου, καὶ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν χειλέων μου, ἄτινα προσήρχετο ἵνα φιλήσῃ, ἀνυψούμενος ἐπὶ τῶν κυμάτων ἅμα ὑψοῦντο, καὶ ὑπερσηφανεύομην ὄσον ὑψηλότερα μὲ ἀνύφωνον· ἄλλοτε πάλιν καταβυθιζόμενος εἰς τοὺς πρασινωποὺς αὐτῶν μυχοὺς, καὶ ἀναζητῶν κόγχας καὶ θαλάσσια φυτὰ, ἀόρατος ἀπὸ τὸ περιέργον πλῆθος, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὥστε ἀνησύχει, ἐπέστρεφον φέρων εἰς τὴν χεῖρά μου σημεῖα δηλοῦντα ὅτι τὰ εἶχα ἀναζητήσει εἰς τὰ τῆς θαλάσσης βέθηα, καὶ πάλιν ἐφοδιαζόμενος μὲ νέαν ἀναπνοὴν κατέδυον ἀναζητῶν τὰ προηγούμενα ἔχνη μου, ὡς τὸ θάλασσιον πτηνόν! — Ἄλλ' ἤμην τότε παιδίον....

ΦΥΛΑΞ. — Ἔστὲ, ἤδη, ἀνὴρ. Οὐδέποτε ὑπῆρξε περισσοτέρα ἀνάγκη τῆς ἀνδρικῆς ἰσχύος.

ΙΑΚ ΦΟΣΚ (βλέπων διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου). — ὦ! ὠραιωτάτη μου, ἰδική μου, καὶ μόνη μου Βενετία! Τί γλυκεία πνοὴ ἀέρος! πῶς δροσιζει τὸ πρόσωπόν μου ἢ αὐρὰ σου! Ναι, ἡ θαλασσία αὐρα τῆς Ἀδριατικῆς σου! Αὐτοὶ οἱ ἄνεμοί σου εἶναι δημοπάτριοι τῶν νεύρων μου, ἅτινα διὰ τῆς δροσερᾶς πνοῆς σου γαληνιάζονται! ὦ, πόσον διαφορετικὸς ἦτον ὁ θερμὸς ἐκεῖνος ζέφυρος; τῶν Κυκλάδων, ὅστις μ' ἐπεσκέπτετο εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ εἰρηκτὴν μου, καὶ ἐξησθένει τὴν καρδίαν μου!

ΦΥΛΑΞ. — Βλέπω ὅτι τὸ χρῶμα ἤρχισε νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὰς παρειάς σας. Εἴθε νὰ σᾶς στείλῃ ὁ Παντοδύναμος ἀρκετὴν ἰσχὺν ἵνα ὑποφέρετε ὅ,τι ἀκόμη σᾶς ἐπιβάλλουν! Φρικιωῦ ἀναλογιζόμενος τὰ ὅσα ἀποτρόπαια δύνανται νὰ μετέλθωσιν!

ΙΑΚ ΦΟΣΚ. — Δὲν φρονῶ τοῦλάχιστον νὰ μὲ ἐξορίτωσιν.—
Ὅχι—ποτέ—ἂς μὲ βασανίσουν ὅσῳ θέλουν· ἀντέχω ἀκόμη.

ΦΥΛΑΞ. — Ὡμολογήσατε, ἵνα λυτρωθῆτε τῶν βραχάνων.

ΙΑΚ ΦΟΣΚ. — Ὡμολόγησα ἅπαξ καὶ δις ἄλλοτε, πλὴν δις μὲ ἐξόρισαν!

ΦΥΛΑΞ. — Καὶ τὴν τρίτην πιθανὸν νὰ σᾶς θανατώσωσι.

ΙΑΚ ΦΟΣΚ. — Ἄς μὲ θανατώσουν· θὰ ταφῶ τοῦλάχιστον εἰς τὴν πατρίδα μου· κάλλιον νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν πατρίδα, παρά νὰ ζήσω εἰς ξένην γῆν!

ΦΥΛΑΞ. — Ἀπορῶ πῶς ἀγαπᾶτε τὴν γῆν ταύτην ἣτις σᾶς μισεῖ τοσοῦτον!

ΙΑΚ ΦΟΣΚ. Ἡ γῆ, τί πταίει; Εἶναι ἡ σορὰ τῆς ἣτις μὲ καταδικάζει· ἄλλως εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ γῆ τῆς γεννήσεώς μου θὰ μὲ δεχθῇ ὡς μήτηρ φιλόστοργος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Δὲν ζῆτῶ ἄλλο τι εἰμὲ ἕνα τάφον τῆς Βενετίας, μίαν εἰρηκτὴν ὅ,τι ἐγκρίθουν τέλος πάντων ἀρκεῖ νὰ ἦναι εἰς τὴν πατρίδα μου!

(Ἔπεται ἡ συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΑΡΝΑΟΥΤΚΙΟΙ'

Ἄρναούτκιοι τὴν 5 Νοεμβρίου 1861.

Εἶχαμε καιροὺς καὶ χρόνια νὰ μάθωμεν κἀνένα νότιμον παι-
χνιδάκι τῶν καλλονῶν μας. Ἄφ' ὅτου ἠκούσθησαν τὰ κατορθώ-
ματα τῆς Κλεοπάτρας, καὶ τὰ παθήματα τοῦ Γερο-Σταμούλου, τὰ
ὅποια καὶ διὰ τοῦ τύπου, κἀποιοὶ ἀδιάκριτος ἐτόλμησε νὰ δημο-
σιεύσῃ, σιωπὴ μεγάλη ἠκολούθησε καὶ ἐνόμισαν πολλοὶ ὅτι ἐλη-
σμόνησαν αἱ Ἄφροδίται μας τὴν παλῶν τεχνῶν.

Χθὲς ὅμως εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς ἀποβάθρας τῶν ἀ-
τμοπλῶν καφνεῖον ἕνας φίλος μου μὲ ἐπλησίασε καί:

— Τᾶμαθες; μὲ λέγει.

— Ποιὰ νὰ μάθω φίλε μου; δὲν σὲ καταλαμβάνω, τὸν ἀπε-
κρίθην τῆς Σμαραγδίτσας σου....

— Μὰ ἀδελφέ, τὸν λέγω, μὴδὲ τῆς Σμαραγδήτσας, μὴδὲ τῆς
Ζαφυρίτσας, δὲν ἤξεύρω τίποτε, εἶπέ τι τρέχει;

Τότε ἤρχισε νὰ μὲ διηγῆται τὸ ἀκόλουθον συμβάν, συμβάν τὸ
ὁποῖον ἂν μετεσχημάτιζέ τις εἰς κωμωδίαν ἤθελε προξενήσει κρό-
τον τῆ ἀληθείᾳ.

Γνωρίζεις, μὲ λέγει, βέβαια ὅτι ὁ κύριος Π * * * ἀπέθανε πέ-
ρυσιν, αὐτὸς ἄφησε μίαν θυγατέρα δεκαεξαετῆ περίπου. Ἡ νέα
αὕτη, ἦτο οἰκότροφος εἰς ἕν Γαλλικὸν σχολεῖον τοῦ Σταυροδρομίου
ὅπου καὶ ἔμεινε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της κατ' ἔγκρισιν τοῦ
θεῖου καὶ τῆς θείας της, τοὺς ὁποίους ἂς ὀνομάσωμεν Κωνσταντῖ-
νον καὶ Ἑλένην Βλακὸς διότι καὶ τοιοῦτον ὄνομα τοὺς ἀρμόζει.

Ἐφθασαν αἱ διακοπαὶ τοῦ σχολείου, οἱ καλοὶ οὗτοι κηδεμόνες
ἤρχισαν τότε νὰ συσκέπτονται περὶ τοῦ πρακτέου. πόσον ἐμερί-
μων διὰ τὴν ταλαίπορον ὄρφανήν! συνελθόντες ἀμφότεροι εἰς τὸ
σπουδαστήριον τοῦ Τσελεμπῆ Κωστάκη, ἐκλείδωσαν ἔσωθεν τὴν
θύραν· τότε λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου πα-

πρὸς τῆς Σμαραγδότησας ὁ Τσελεμπῆ Κωστιάκης ἤρχισε ν' ἀναγινώσκει αὐτὴν μετὰ μεγίστης σπουδῆς.

— Βλέπεις, λέγει, πρὸς τὴν σύζυγόν του τὴν κοκκῶνα Ἐλέγκω. Καὶ τὴν ἀγαποῦσε τρελλαίνονταν, ἂν δὲν τὴν ἔβλεπε ψωμί δὲν ἔτρωγε! Βλέπεις, φῶς μου, πρέπει πρῶτον νὰ νυμφεύσωμεν τὴν Σμαραγδότησα καὶ ἔπειτα νὰ κληρονομήσωμεν τὰ ἴδικά μας!

— Διατὶ, μάτια μου, πῶς τὸ γράφει αὐτοῦ; αὐτὸ δὲν γίνεται!

— Νὰ το εἶπεν ὁ Τσελεμπῆ Κωστής καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως

— Ἄρθρον Γ! Ἀφίνω 100. χιλιάδας γρόσια εἰς τὴν θυγατέρα μου Σμαράγδω, καὶ 30. χιλιάδας εἰς τοὺς κηδεμόνας τῆς Κύριον καὶ Κυρίαν Βλακὸς μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐὰν διὰ τῶν 100 χιλιάδων γροσίων δὲν νυμφευθῆ ἡ θυγάτηρ μου νὰ ὑποχρεῶνται οἱ κύριοι κηδεμένους νὰ παραχωρήσωσι τὰς 30 χιλιάδας, νὰ λαμβάνωσι δὲ τότε ἀντὶ χρημάτων τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην μου. Συμφώνως τοῦ σκοποῦ τούτου διατάττω τὸν τραπέζιτην κύριον Γ. παρ' ᾧ παρακατατέθησαν τὰ προῖκηθέντα χρήματα νὰ μὴ δώσῃ λεπτόν εἰς τοὺς κυρίους Βλακὸς ἂν ἰδίους ὄμμασι δὲν ἀναγνώσῃ τὸ προικοσύμφωνον τῆς θυγατρὸς μου. Ἄρθρον Δ!...

— Ὡ, νὰ πᾶρ' ἡ εὐχή, ἔφησε τώρα τὸ Δ! καὶ τὸ Ζ! ἄρθρον, ἐγὼ ὡς καθὼς βλέπω πρέπει νὰ κάμωμεν γλήγορις γιὰ νὰ ξεκάμωμεν αὐτὸ τὸ κορῆται ἀλλοιὸς λάσπη τὴν ἔχομεν ἀνδρούλη μου. Ὁ κύριος Βλαξ ὅστις ἤκουε τὰς ιδέας τῆς γυναικὸς του ὡς μαντεῖον ἔσπευσε νὰ εἰπῆ καὶ αὐτός:

— Βέβαια, βέβαια ματάκια μου, ἐγὼ ξέρω ἕνα γαμπρὸ καλὸ καὶ ἀπὲ φαρμιλιά.

— Ναίσκεδᾶ, νὰ ἡ ὥρα, σ' ἐσένα ἀπόμνηκε νὰ παντρέψῃς τὴν Σμαραγδὼ, ἐγὼ ἔχω ἕνα γαμπρὸ ποῦ σὰν καὶ δαύτονα δὲν ἔκαμ' ἀκόμη κάμμιὰ χωριανῆ.

— Ἐλα ἴδω γυναῖκα, ἐγὼ σὲ λέγω πῶς αὐτὸ δὲν γίνεται ἀλλοιὸς, ἐγὼ θά τὴν παντρέψω!

— Καὶ ἐγὼ σὲ λέγω πῶς ἐγώ!

— Ὅχι ἐγώ!

— Ἐγώ!

— Ἐγώ!

— Ἐγώ!

— Καλά· λέγει ὁ Κωστάκης βλέπων ποῦ ἡ δουλειὰ πηγαίνει εἰς τὸ ἐπ' ἄπειρον, — καλά, καὶ οἱ δύο φέρομεν τοὺς γαμπροὺς καὶ ὅποιοινα ἀρέσει ἐκείνη, ἐκεῖνον καὶ πέρνει, μὲν ἔγω θὰ παρουσιάσω τὸν ἰδικόν μου πρῶτα, γιὰτὶ ὁ ἄνδρας προτιμᾶται.

— Ὅχι, μάτῃα μου, ὅλα τᾶλλα καλὰ καὶ ἄξια μονάχα αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Ἐλα νὰ ρίξωμεν τὴν δεκάρα λοιπὸν σ' ὅποιον πέσει ἡ πρωτιὰ.

— Καλὰ, ἐγὼ πέρνω τὸν τουρᾶ, εἶπεν ἡ κοκκῶνα Ἐλέγκω.

— Κ' ἐγὼ γιαζή, εἶπεν ὁ Τσελεπῆ Κωστάκης, ὁ ἄμειρος πολιτισμοῦ, δὲν ἤξευρα πῶς αἱ κοκκῶναὶ προτιμῶνται; τὴν ἐρρίψε καὶ τὶ φαντάζεσθε νὰ πέση; τουρᾶ; καὶ κερδίζει ἡ κοκκῶνα Ἐλέγκω!]

Μετ' ὀλίγον κρούει ἡ ὑπρέτρια τὴν θύραν καὶ ἰδοὺ εἰσάγεται ἡ Mademoisell Smaragditza ἥτις εἰς τοιαύτην κατάλληλον στιγμὴν ἔφθανε ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Παρθενογωγείου.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

Ο ΚΩΦΟΣ ΟΔΟΠΟΡΟΣ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α.

Ἦτον ἡ ἑσπέρα χειμερινῆς τινος ἡμέρας τοῦ Ἰαννουαρίου ὅτε, ὀδοιπόρος τις ἔφθασεν ἐνώπιον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς «Χρυτῆς Ἀγκύρας,» δύο ὥρας περίπου ἀπέχοντος τῆς Βλακπούλης (Blakpool)

Ἐκπεζεύσας τοῦ ἵππου του καὶ σύρων αὐτὸν ἐκ τοῦ χαλινοῦ ἔκρουσε τὸ ρόπτρον τῆς ἐξωθύρας τοῦ Ξενοδοχείου.

Ἡ ξενοδόχος εἶπευτε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε; τὸν ἠρώτησε

— Καλὴ ἰσπέρα σας, κυρία, ἀπήντησεν ὁ ὁδοιπόρος· καὶ γραφίς πρὸς ὑπρέτην τινά: — Πάρε τὸ ἄλογόν μου, εἶπε, καὶ ἐδήγησέ το εἰς τὸν σταῦλον.

— Δὲν ἔχομεν τόπον, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπρέτης, οὐδὲ τροφήν.

— Ὅλιγον ἄχυρον νὰ τὸ δώσης, εἶπε, ἔπειτα δὲ — μὲ συχωρῆτε, κυρία, ἐπρόσθεσε, καὶ εἰτῆλθε ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου.

Ματαίως ἡ ξενοδόχος τὸν ἔλεγε: — δὲν ἔχομεν τόπον, κύριε, τὸ ξενοδοχεῖον εἶναι πλήρες!

Οὐδ' αἰ κραυγαὶ τῆς ξενοδόχου., οὐδ' αἰ ἀπειλαὶ τῆν ὑπηρετῶν τὸν ἐφόβιζον.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου, εἶδε τὴν θύραν δωματίου τινὸς ἀνοικτὴν, κατηθύνθη ἐκεῖ, καὶ λαβῶν ἔδραν ἐκάθησε πρὸς τὴν ἐστίαν, καὶ ἤρχισε νὰ θερμαίνεται.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ξενοδοχείου γενόμενοι θεαταὶ τοῦ ἀστείου τυτύτου συμβάντος, παρεκάλεσαν τὴν ξενοδόχον ν' ἀφήσῃ τὸν ταλαίπωρον νὰ θερμανθῇ καὶ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσωσι.

Δὲν παρήλθεν ὅμως πολλὴ ὥρα ὅτε, αἰσθανθεὶς τὴν ζῶσπμὴν τῶν φαγητῶν, ὁ καλὸς μὲς Ἀγγλος ἐνθυμήθη ὅτι ἐπέινα καὶ αὐτὸς, λαβῶν λοιπὸν τὴν ἔδραν του διευθύνθη πρὸς τὸ ἀπέναντι δωματίον ὅπου ἡ ξενοδόχος μετὰ πολλῶν συνδαιτημένων ἐκάθητο περίξ τραπέζης πολυτελεστάτης· ὑπρέτα: δὲ ἔφερον καὶ ἀπήγαγον φαγητὰ πολυειδή.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ προσκλήσεις, ἐτοποθετήθη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς τραπέζης καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μετὰ μεγίστης ὀρέξεως· ἡ ξενοδόχος ὀργίσθη διὰ τὴν ἀνάδειαν ταύτην καί: — Νὰ ἐξέλθετε, κύριε, εἶπε· εἶσθε πολὺ χυδαῖος, διότι σᾶς εἶπα τοςάμιν ν' ἀναχωρήσητε καὶ δὲν ὑπακούσατε· θὰ διατάξω τοὺς ὑπρέτας μου νὰ σᾶς ἀποβάλουν.

Ὁ καλὸς ὁδοιπόρος ἀπήντησε:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε κυρία μου ποσῶς, ἡ θέσις μου ἐδῶ εἶναι

πολλά καλή, δὲν ζητῶ πρωτοκαθεδρίας, ἀφήσατε τὰς φιλοφρονησεις... εἰς τὴν τράπεζαν εἶναι περιτταί!

Τότε ἄσβεστος γέλωσ ἐκυρίευσεν τοὺς συνδαιτημόνας, οἵτινες καὶ καὶ αὐθις παρεκάλεσαν τὴν ξενοδόχον ν' ἀφήσῃ τὸν δυστυχῆ νὰ φάγῃ.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐσυλλογίσθη ὁ πανοῦργος ὁδοιπόρος, ὅτι δὲν θὰ εὖρη μέρος νὰ κοιμηθῇ· διὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος ὕπην ἐκφεύγει τοῦ ἐστιατορίου ἀπαρατήρητος, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, καὶ εὗρων ὅλα τὰ δωμάτια κενὰ ἔκλεξε τὸ καλλίτερον· εἰσελθὼν δ' ἐν αὐτῷ ἐκλείδωσεν τὴν θύραν. Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀκούσας θόρυβον καὶ μετὰ ταῦτα φωνὰς ἐνόησεν ὅτι ἤρχοντο νὰ τὸν ἐκβάλλωσι τοῦ δωματίου· μετεχειρίσθη ὕπην τὸ ἀκόλουθον στρατήγημα.

Ἦρχισε νὰ ὀμιλῇ μεγαλοφώνως κατ' ἰδίαν.

« Βέβαια, — ἔλεγε — πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου... ἐξαίφνης συντρίβουν τὴν θύραν κλέπται, μοῦ κλέπτουν τὰς διακοσίας μου Λίρας, καὶ τότε; — Δὲν θὰ κοιμηθῶ λοιπὸν ὅλην τὴν νύκτα, θὰ κρατῶ τὰς δύο μου πιστόλας εἰς τὰς χεῖρας, καὶ μόλις ἰδῶ ἀνθρωπον νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ, μιὰ τὸν τραβῶ κ' εἰς τὸν τόπον. »

Ἐπέτυχεν τὸ στρατήγημά του, διότι οἱ συνδαιτημόνες ἀκούσαντες τὸν μονόλογον αὐτὸν, ἐφοβήθησαν καὶ ἐπροτίμησαν νὰ τὸν παραχωρήσουν τὸ δωμάτιόν των, παρὰ νὰ ἐκθέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν των συντρίβοντες τὴν θύραν.

Τὴν ἐπιούσαν πολλὰ ἐνωρὶς ἐγερθεὶς ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ξενοδόχον καὶ ἐκβαλλὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἕξ δηνάρια:

— Ἴδου, εἶπεν ἡ πληρωμὴ σας!

Ἡ ξενοδόχος ὀργισθεῖσα διὰ τὴν προσβολὴν ταύτην τὰ ἐρρίψεν χαμαί· ὁ δὲ συναΐξας αὐτὰ·

— Εἴσθε πολὺ εὐγενής, εἶπε, καὶ σὰς εἶμαι εὐγνώμων· καὶ ἱππεύσας ἀνεχώρησε.

Μετὰ δύο ὥρων ὁδοιπορίαν ἔφθασεν εἰς Βλακπούλην καὶ ἐκέρδισε τὸ στοίχημα εἰκοσι λιρῶν τὸ ὅποιον εἶχε βάλλει μετὰ τινος

φίλου του, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ καταλύσῃ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο εἰς τὴν «Χρυσὴν Ἄγκυραν. » Ἴδωμεν δὲ πῶς προσποιηθεὶς τὸν κωφὸν κητόρθωσε, ἀπληρωτὶ μάλιστα νὰ καταλύσῃ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΟΣ

Ἐτυχέ ποτὲ νὰ ἀσχολῆται ὁ περιβόητος μαθηματικὸς Νεύτων, δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας, κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου ἵνα λύσῃ δύσκολον μαθηματικὸν πρόβλημα. Ἡ σύζυγός του, ἥτις ἀνησύχει λίαν δι' αὐτὸν, διότι εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε φάγει, ἔστειλε πρὸς αὐτὸν, διὰ τῆς ὑπηρετρίας, ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος βραστοῦ, ἐν ᾧ καὶ τὸ ὠρολόγιόν της· διέταξε δὲ τὴν ὑπηρετρίαν ν' ἀφήσῃ αὐτὰ εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἀνδρός της, διὰ νὰ βράσῃ ὁ ἴδιος τὸ ᾧ ὅπως τὸ ἤθελε. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν τῶν δύο γυναικῶν, ὅταν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ὥρῶν εἰσῆλθον ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ καὶ βλέπουν τὸν Νεύτωνα κρατοῦντα εἰς χεῖρας τὸ ᾧ, καὶ ἀναμένοντα τὴν βράσιν τοῦ ὠρολογίου!

ΣΥΜΒΟΛΑΙ.

Πρέπει νὰ ἀναγινώσκῃ τις ὅπως ἐκπαιδεύεται, διορθώνεται καὶ παρηγορεῖται.

Ἡ ἀνάγνωσις τέρπει τὰ δεινὰ καὶ παρηγορεῖ τοὺς δυστυχεῖς.
Τὰ βιβλία εἰσὶν εἰς τὴν ψυχὴν ὅ,τι ἡ τροφή εἰς τὸ σῶμα.

Ἡ ἀνία ἢ καταβιβρώσκουσα τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῷ μέσῳ μάλιστα τῶν εὐφροσύνων εἶναι ἄγνωστος εἰς τοὺς γνωρίζοντας νὰ καταγίνονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ὁ καλλίτερος σύντροφος ὅπως περᾶσῃ τις τὸν καιρὸν του εἶναι ἐν καλὸν βιβλίον.

Ο ΕΥΓΕΝΕΙΟΣ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΕΙΣ τὸ χωρίον Κ ** δύο ὥρας περίπου ἀπέχον τῶν Ἀθηνῶν κατῴκει τὸ 1838 ὁ Κύριος Γεώργιος Λαρίδης, εἰς τῶν μᾶλλον εὐκαταστάτων τῆς πρωτεύουσας ἐμπόρων.

Ὁ οἶκος αὐτοῦ ὑπερεῖχε μεταξὺ ὄλων τῶν ἐαρινῶν οἰκειῶν τῶν ἐντιμοτέρων τοῦ χωρίου ἰδιοκτητητῶν· διότι, καὶ ἡ τοποθεσία αὐτοῦ μαγευτικὴ ἦτο καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐπρόδιδε τεχνίτην ἀρχιτέκτονα.

Περίξ τοῦ οἴκου τούτου ἦτον κυκλωτερῆς κῆπος ἔχων ἑκτασίαν ἰκανήν, πλήρης ἀνθῶν εὐόσμων, δένδρων καρποφόρων καὶ λαχανικῶν παντὸς εἴδους.

Ἄμα εἰσερχόμενος ἐκ τῆς ἐξωθύρας ἔβλεπεσ αὐλὴν ἐκ μαρμάρου λευκοῦ τῆς Πεντέλης ἐστρωμένην ἐκ δεξιῶν δὲ καὶ ἐξ εὐωνύμων σου ὑπῆρχε σειρὰ ἀγαλμάτων τῶν ἐνδόξων τῆς ἀρχαιότητος προγόνων ἡμῶν. Διὰ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ οἴκου τούτου ἠθέλαμεν σελίδας ὀλοκλήρους, ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ φιλοκαλία, ἡ κομψότης καὶ ἡ καθαριότης, ἐστόλιζον πᾶν ἀντικείμενον τῆς δράσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκ δεξιῶν τῆς αὐλῆς ὑπῆρχε θύρα μικρὰ ἣτις ἐδίδεν εἴσοδον εἰς εὐρυχωρότατον δωμάτιον, τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου, ἦσαν ἠνευγμένα ἵνα εἰσέρχεται ἡ ἐσπερινὴ δρόσος, ἡ τόσον εὐχάριστος τὸ φθινόπωρον, ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ δωματίου τούτου ἐκρέματο μικρὰ

καὶ κομψή φυλακὴ τῶν περιπλανητῶν τῶν Καναρίων νήσων, ἐπὶ δὲ τοῦ τάπητος ἔκειτο κιθάρα ἀμελῶς ἐρριμένη.

Ἄλλ' ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου, ἀναίσθητος πάντων τῶν περι-
κυκλούντων αὐτὴν καὶ ψυχρὰ πρὸς τὴν χαρὰν ἦν πᾶν ἄλλο ἐξ ἴσου
νεαρὸν, ὠραῖον καὶ ἀθῶον, ἐφαίνετο ἀναπνεόν, ἐκάθητο νεωτάτη
καὶ ἐρασιμία κόρη. Ἡ παρειὰ τῆς ἐπακούμβα ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς χει-
ρὸς τῆς, ἐκ δὲ τῶν ὑγρῶν ὀφθαλμῶν τῆς μεγάλα δάκρυα ἔβρεον
ταχέως καὶ διακαῶς ἐπὶ τῶν μικρῶν καὶ τρυφερῶν δακτύλων τῆς.
Ἡ κτένη ἧτις ἐστόλιζε τὴν κεφαλὴν τῆς ἔκειτο χαμαὶ πρὸ τῶν πο-
δῶν τῆς, ἡ δὲ ἐσθῆς ἧτις ὑπέκρυπτε τὸ τηκόμενον στήθος τῆς, εἰ-
χε λυθῆ ἵνα ἀρήσῃ δίοδον εἰς τὴν πάλλουσαν καρδίαν τῆς· τὰ πάν-
τα ἐν γένει, ἀνήγγειλον τὴν μεγίστην ἐσωτερικὴν τῆς λύπην, πα-
σίδηλον δὲ ἦτον ὅτι τὰ δάκρυα ἔβρεον ἐκ τῶν ἐνδοτάτων πηγῶν
τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἡ Ἀγαθονίκη Κ. Λαρίδη ὑπῆρξεν ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ ἀ-
ξιωματικοῦ Κωνσταντίνου Λαρίδη, ἀποθλονόντος ἐν τῇ νηπιότητι
τῆς· ἡ μήτηρ τῆς Εὐτέρπη δὲν ἔζησεν εἰμὴ ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς· ἡ δὲ δυστυχὴς ὄρφανὴ, ἀφέθη εἰς τὴν ἀ-
μελῆ φροντίδα καὶ ψυχρὰν ἀγάπην τοῦ θεοῦ τῆς. Ὁ Γεώργιος
Λαρίδης ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει τὰ πλοῦτη του εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν μετερχόμενος τὸ ἐμπόριον τῶν γεννημάτων, ἦτον ὀρη-
τικοῦ χαρακτῆρος καὶ διὰ τοῦτο, πολλὰ συνεχῶς εἶχεν ἔριδας μετὰ
τῆς ἀδελφῆς του Εἰρήνης Θ. Λαρίδη, ἧτις ἦτο ἰσχνή, ἐξ πόδας ὑψυ-
λὴ, μεγαλόφωνος καὶ ἐξουσιαστικὴν ἔχουσα τέρψιν. Πρὸ πολλοῦ
ὑποφέρουσα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τῆς, εὐχαρίσκει τὴν καρδίαν τῆς ὅτι
ἠδύνατο νὰ ἐμπνῆ καὶ αὐτὴ φόβον, καὶ ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν τεσσα-
ρων μέχρι τῶν δέκα ἐπτὰ ἡ Ἀγαθονίκη ὑπέφερεν ἐκάστην προσβο-
λὴν καὶ πᾶσαν ταπεινώσιν ἧτις ἦτον ἐπιδεκτικὴ νὰ ἐπιβληθῆ ὑπὸ
τῆς τυραννίας ἀμφοτέρων τῶν προστατῶν τῆς· τὸ πνεῦμά τῆς, ἐν
τούτοις, δὲν ἐσείσθη ποτὲ ἐκ τῶν θεμελίων του, ἀπ' ἐναντίας, ἦτο
αὐτὴ ἡ πραότης προσωποποιημένη. εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἡ ἰδέα
τοῦ κακοῦ οὐδέποτε διεπέρασε τὸν νοῦν τῆς οὐδὲ ἔκαστε ποτὲ ὡς